

і де ж його шукати
навспак повернути на згарище?..
без обличчя подохнути краще!..
я із себе здираю ім'я
імовірно мене вже немає
розпорошений на попелищі –
тільки тінь снує між людьми

гоне вітер нещадно свище
розвіваючи я і ми

я тікаю в безлюддя й безбожність
я не я – не шукайте мене
було всяко – і страшно й тривожно
ми згоріли – і ти минеш!..

II – ПОЖАРИЩЕ

всередині мене лишається пил і зола
я – поле скошене начисто пожарищем
на ньому обвуглені складені снопом тіла
і усі із моїм обличчям

вимолюю зливу і супокою
спалене вимити у перебуте
і коли складатиму зброю
у мені народиться будда

розпереже сто крил безликий
обійматиме світ – мій стан
наші сутності будуть злитими
і йому я обличчя дам

